

F. t. l. om miljøbeskyttelse

gets kapitel 5, og væsentlige spildevandsudledninger, jf. forslagens §§ 28 og 30.

Endvidere omfatter Miljøklagenævnets kompetence afgørelser, der træffes af miljøministeren (eller Miljøstyrelsen efter bemyndigelse) i 1. instans. Dette må dog forventes at udgøre et meget lille antal afgørelser (0-1 afgørelse årligt), da 1. instansen overalt i lovforslaget er en lokal myndighed, og ministeren således kun bliver 1. instans i forbindelse med call in-bestemmelsen i lovforslagets § 81 og i forbindelse med vandforsyningslovens regler, jf. forslagens § 25. Det bemærkes, at de centrale miljømyndigheder i dag kun fører tilsyn med tre virksomheder, indkaldt af ministeren, og at dette tal forventes at blive endnu mindre i forbindelse med lovreformen.

Efter reglen i stk. 2 afgør Miljøklagenævnet selv, hvorvidt en klage vedrører en afgørelse, der er omfattet af nævnets kompetence. Dette har især den betydning, at det er nævnet selv, der afgør om en 2. instans-afgørelse skal betragtes som større eller principiel. Klager indsendes, ligesom klager til det nuværende Miljøankenævn, direkte til Miljøklagenævnet, der således selv sorterer de sager fra, der efter nævnets skøn ikke er omfattet af nævnets kompetence.

Til §§ 102-104

Bestemmelserne indeholder regler om Miljøklagenævnets sammensætning og virkemåde. Det forudsættes, at det eksisterende Miljøankenævn - i reduceret form - fortsætter som Miljøklagenævn. Dog foreslås indstillingsretten til de sagkyndige, beskikkede medlemmer ændret, således at den indstillingsret, som Miljøstyrelsen efter nugældende lov har i forhold til Miljøankenævnets beskikkede medlemmer, overgår til de landsomfattende miljøorganisationer Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Greenpeace, Danmarks Havfiskeriforening og Danmarks Fiskeriforening i forening. Erhvervsorganisationernes indstillingsret er uændret i lovforslaget. Bortset fra denne ændring i indstillingsretten er de foreslåede ændringer og udeladelser i forhold til de nugældende bestemmelser om Miljøankenævnets sammensætning og virkemåde udelukkende af redaktionel karakter.

Til §§ 105 og 106

I § 105 foreslås det, at de samme personer og organisationer, som efter lovforslagets §§ 96-98 er klageberettigede overfor 1. instansafgørelser, i samme omfang er klageberettigede overfor afgørelser, der kan påklages til Miljøklagenævnet. Dette medfører visse ændringer i kredsen af klageberettigede i forhold til de gældende regler om klage til Miljøankenævnet,

bl.a. med hensyn til lokale miljøforeningers klageret. Der henvises herom til bemærkningerne til forslagens §§ 96-98. Også reglerne om klagefrist og klagers opsættende virkning følger de almindelige regler herom i lovens kapitel 11. Dog præciseres det i § 106, stk. 2, at en klage til Miljøklagenævnet over forbud og påbud kun kan have opsættende virkning, såfremt nævnet faktisk optager klagen til behandling.

*Til kapitel 13**Til §§ 107 og 108*

Reglerne om straf svarer stort set til de gældende love, der indgår i lovforslaget, bortset fra reglen i § 107, stk. 1, nr. 3, sammenholdt med § 107, stk. 6, og reglen i § 107, stk. 4.

§ 107, stk. 1, nr. 3, indeholder hjemmel til at straffe overtrædelser af krav, som miljøministeren har fastsat i medfør af § 10, stk. 4, for virksomheder, som ikke er omfattet af en aftale efter § 10, stk. 2. § 107, stk. 6, om udmåling af bøde skal sikre, at en virksomhed, der står uden for en aftale efter § 10, stk. 2, ikke opnår en økonomisk fordel ved overtrædelse af krav efter § 10, stk. 4, i forhold til den virksomhed, der omfattes af en aftale, og idømmes bod for overtrædelse af aftalen.

I § 107, stk. 4, er der som noget nyt indført et forslag om, at også staten skal kunne straffes for overtrædelse af loven. Forslaget er udformet i overensstemmelse med en tilsvarende bestemmelse i lov om arbejdsmiljø, således at der hermed opnås samme ansvar for staten i sager om det indre og det ydre miljø.

Bestemmelsen i den gældende miljøbeskyttelseslovs § 85 foreslås ophævet, da den efter ikrafttrædelsen af borgerlig straffelovs § 152 a (1. januar 1987) ikke længere har noget selvstændigt indhold i forhold til straffelovens almindelige regler om tavshedspligt.

*Til kapitel 14**Til § 109*

Lovens ikrafttræden fastsættes heri til den 1. januar 1991, således at der er fastsat en vis frist for lovens gennemførelse.

Til §§ 110-114

Reglerne indeholder ophævelsesbestemmelser og dels overgangsbestemmelser, dels bemyndigelser til at fastsætte overgangsbestemmelser.

Til §§ 112 og 113

Reglerne heri overfører overgangsbestemmelser, der findes i den gældende lov, § 89, stk. 2, og § 12 i lov